

Arrest

nr. 199 273 van 6 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juli 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

"in uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.12.2015 werd ingediend door:

Naam: E(...) B(...) Voornaam: H(...) Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: 01.04.1985 Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijlagen, alsook financiële maatschappelijke dienstverleningen de gezinsbijlagen niet in aanmerking genomen '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een fiscale pensioenfiche nr. 281.11 - jaar 2014, attesten van het OCMW Genk dd. 06.08.2015 en 26.02.2016, en bankafschriften Belfiusweb voor de periode januari-december 2015 voor. Uit de voorgelegde attesten vanwege het OCMW blijkt dat de referentiepersoon in budgetbeheer is en dat het maandelijks pensioenbedrag op een budgetrekening wordt gestort. Volgens de meest recente gegevens ontvangt de referentiepersoon een maandelijks pensioenbedrag van €1031,93.

Echter, uit de voorgelegde documenten blijkt niet welk type pensioen de referentiepersoon ontvangt (rustpensioen als werknemer, overlevingspensioen, inkomensgarantie voor ouderen). Die inkomensgarantie voor ouderen of IGO wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, en dit type pensioen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Uit het voorgelegde attest kan niet opgemaakt worden of het pensioenbedrag van de referentiepersoon al dan niet (deels) is samengesteld uit een IGO- bedrag,

Tevens dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon momenteel in budgetbeheer is, en haar pensioen op een budgetrekening wordt gestort. Er werden hieromtrent geen bijkomende documenten voorgelegd, zodat onze dienst geen zicht heeft op de uiteindelijke som die de referentiepersoon maandelijks daadwerkelijk tot haar beschikking heeft.

Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ... '

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)'

Betrokkene heeft reeds herhaaldelijk aanvragen gedaan in functie van de referentiepersoon, zijn Belgische grootmoeder. Echter, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit werd tot op heden nooit afdoende bewezen.

Het attest van onvermogen dd. 20.05.2014 (dat reeds in het kader van meerdere voorgaande aanvragen werd voorgelegd, de verklaring op eer vanwege de referentiepersoon dd. 19.02.2016 , de rekeninguitreksels uit de periode november 2013 - juni 2015 waaruit moet blijken dat de referentiepersoon geld overmaakte aan betrokkene, het attest van het OCMW dd. 03.08.2016, het bewijs van ziekteverzekering waaruit blijkt dat betrokkene verzekerd is als titularis, de huurovereenkomst op eigen naam dd. 25.02.2015, de aanrekeningen van Eni op eigen naam, enz. doen geen afbreuk aan zowel de vaststellingen in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging (zie oa. bijlage 20 dd. 18.03.2015 en 11.12.2015) als de vaststelling in de huidige beslissing, dat betrokkene niet afdoende aantoont dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen zichzelf en de referentiepersoon.

Sinds zijn verblijf in België is hij dat evenmin, gezien hij een ziekteverzekering heeft in eigen hoofde, en de bedragen die hij van de referentiepersoon klaarblijkelijk ontvangt niet van die aard zijn dat hij er 'afhankelijk' van is. Daarenboven, uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat hij in de periode 23.09.2014 - 02.09.2015 zelf tewerkgesteld was, en bijgevolg zelf in zijn onderhoud kon voorzien. Zelfs indien dit niet zo zou zijn, kan geen verblijfsrecht worden ontleend aan een situatie van onvermogen die betrokkene voor zichzelf heeft gecreëerd door zijn komst naar België.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene momenteel niet op het adres van de referentiepersoon woonachtig is, en de referentiepersoon dan ook niet (toch niet voor zover uit het administratief dossier blijkt) komt 'vervoegen of begeleiden'.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken,

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 40, 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een beëindiging van het verblijfsrecht besloten met bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

(...)

Dat inkomensgarantie voor ouderen geenszins in dit artikel vermeld wordt als middelen verkregen uit de bijvullende bijstandsstelsels. Dat er in casu schending is van het artikel van de Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Dat voorts dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid. Vw. niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen. Dat nergens blijkt uit de motieven dat een grondige behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat dan ook volledig ten onrechte de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat in casu verwerende partij met bovenstaande gegevens geenszins rekening houdt, en zomaar verzoeker het verblijfsrecht beëindigt en haar een bevel toekent om het land te verlaten.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;(...)"

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden."

2.3. De bestreden beslissing bevat verschillende motieven in toepassing van deze bepalingen, die haar elk op zich kunnen dragen. In een eerste motief stelt de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet nu niet duidelijk is welk type pensioen de referentiepersoon krijgt, dat een inkomensgarantie voor ouderen (hierna: IGO) niet in aanmerking wordt genomen moest het om dergelijke type pensioen gaan en dat de referentiepersoon in budgetbeheer is en geen zicht wordt geboden op de uiteindelijke som die de referentiepersoon daadwerkelijk ter beschikking heeft. In een tweede motief stelt de bestreden beslissing dat niet is aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst bestond tussen de

verzoekende partij en de referentiepersoon. In een derde motief wordt vastgesteld dat de verzoekende partij evenmin aantoonst ten tijde van de aanvraag ten laste te zijn van de referentiepersoon. In een vierde motief, tenslotte, wordt vastgesteld dat de verzoekende partij de referentiepersoon niet vervoegt nu blijkt dat zij niet op hetzelfde adres wonen.

2.4. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij in haar enig middel enkel het eerste motief met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon viseert. Nu zij de overige determinerende motieven volledig ongemoeid laat en deze dus onverminderd overeind blijven, kan het desgevallend gegrond bevinden van een middel tegen het eerste weigeringsmotief niet leiden tot de vernietiging van de bestreden weigeringsbeslissing. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij dit middel.

2.5. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS